

Skriveri

Hun trækker ud. Tankerne skyller med rundt i hvirvlen af vand i kummen, søger mod udgangen og forsvinder i faldstammen og kloaksystemet. Hun vipper låget på toiletbrættet ned, drejer sig rundt mod vasken og åbner for den kolde hane. De tynde fingre bliver dækket af den flydende sæbe, og med knofedt forsøger hun at få alle bakterier skrabet væk fra huden. Vandet står i flere stråler i den tilkalkede hane, alt imens hun forsvarligt gnutter sæben rundt på hænderne. Det kolde vand farer i kaskader ned over den skummede sæbe. Lidt efter lidt kommer de blå blodårer og de fine, lyse hår på håndled og fingre igen til syne. Håndryggen med de tydelige knoer og senerne, der træder frem ved hver eneste af hendes bevægelser. Der bliver lukket for vandet igen, og de sidste toner af klukkende væske forsvinder under risten.

Gæstehåndklædet bliver grebet og falder hurtigt tilbage i sine folder, da hun er færdig med at bruge det. Derpå ser hun sig i spejlet. Hun fører de kolde fingre op under øjnene og trykker blidt på poserne i håbet om, at vævsvæsken af den årsag vil blive transporteret væk fra øjnene og ud i lymfesystemet. Hun er ikke sikker på effekten af det. Men det er blevet en vane for hende. En rutine at udnytte de få sekunders køleelementer hendes fingre udgør. Hendes rutiner gør, at hun kan koncentrere sig om ting, der er værd at bruge hjernekapacitet på. Er det ikke sådan for de fleste mennesker? Højre tommel- og pegefinger lukker sig om næseroden i nogle sekunder, og bagefter presser hun let to fingre mod tindingerne og lukker øjnene. Hun tæller, som hun plejer. Hun forsvinder en lille smule, jo længere hen hun kommer i de numeriske dønninger. Da hun når til enden, åbner hun øjnene, åbner døren til toilettet og går ud. Slukker lyset, trækker døren til igen og begiver sig på lette strømpefodder ind mod spisebordet i stuen. Kun på toilettet har hun tændt for lyset. Hverken i gangen eller i stuen trykker hun på de kontakter, der lader hende se bedre.

I stuen vender hun sig kort for at lukke rummet af. Hun drejer den gamle nøgle i låsen, lirker den ud af mekanismen og holder den sviende indelukket

i hånden, mens hun trækker stolen ind under sig og sætter sig ved bordet. Nøglen placerer hun derefter ret ud for sig langs med bogens øvre kant. Ved siden af bogen har hun sin kuglepen. De tre genstande brillerer i retvinklede positioner ud for hinanden.

Der forekommer en forandring i hendes vejrtrækning, som om hun forsøger at være så stille som muligt. Så stille som hendes krop formår at være, så larmende er verden udenfor vinduet. Bilerne kører forbi, folk taler højt nede på gaden, sirenekøretøjer krydser hinanden i periferien af lydmuren omkring hendes lejlighed. Om sig selv har hun dog skabt en midlertidigt unedbrydelig barriere med det eneste formål at være alene i de næste minutter. Hun vil ikke registrere stemmerne, bilerne og larmen udenfor. Hun vil ikke registrere lyden af trin på trappen i opgangen. Ej heller vil hun bemærke køleskabets summen i køkkenet eller nogle få, skrigende unger i gården. Da hun med venstre hånd bladrer i bogen og slår op på en tilfældig side, vågner den højre hånd og rækker ud efter kuglepennen. Dybe åndedrag er synlige i kroppens hævnninger og sænkninger, men ikke en lyd kommer over hendes læber. Pennen mod papiret. Bogstav for bogstav i løst sammenhængende sætninger skriver hun den første side ud. Venstre hånd bladrer i bogen. Højre hånd rækker ind over papiret og op til øverste hjørne af venstre side. Pennen støder mod papiret. Bogstav for bogstav af sammensatte tanker. Hun strider sig slidsomt ned over papiret, til hun når bunden. Sådan går de næste fire sider. Hun blinker, trækker vejret, vender sider og skriver.

Da hun er færdig, lader hun en dyb vejrtrækning slippe ud mellem læberne. Hendes skuldre løsner op og falder lettede væk fra ørerne. Hætten kommer på pennen. Hun lægger så venstre hånd på omslaget af bogen, hvorefter hun med højre hånd drevent vrister de skrevne sider ud fra bogryggen. Derpå lukkes bogen og bliver liggende på bordet, mens hun rejser sig med siderne i hånden. Nøglen bliver fjernet fra bordet og anbringes i låsen. Med et klik springer slåen tilbage i døren, og der bliver igen adgang til stuen. Hun maser hælene i gulvet for hvert skridt og tænder endnu en gang lyset på toilettet. Da hun kommer derind, låser hun omhyggeligt toiledøren og trækker lidt vildfa-

rent hår om bag øret. Med siderne mellem fingrene får hun taget fat i kanterne og river lange strimler tekst fra hinanden. Hun bliver ved, indtil siderne er skrumpet til mindre stykker af konfetti, der ligger spredt i toilet vandet eller klistrer sig til kummen. Med papirstørre hænder langs siden stirrer hun ned på blækket, der langsomt opløses i vandet. Strimer af blå skygger breder sig fra konfettien og ud mod grænserne af vandkanten i kummen. Der cirkler det rundt, indtil hun endnu en gang trækker ud i toilettet og ser til, mens hvert eneste bogstavs skygge flyder i vandhvirvlen, ud i faldstammen og videre i kloakken.

Snak

Hej. Jeg er hjemme.

Hej skat, hvordan går det? Er du ude i køkkenet?

Hejsa. Jeg har det fint. Vent lidt, jeg skal lige slukke for kartoflerne. Sådan der, nu kan jeg høre dig. Hvordan har din dag været? Var der mange på arbejde?

Nja, faktisk ikke. Jeg var tit alene på kontoret. Ham den ene fra IT var der, men han blev hele tiden kaldt ud i andre afdelinger for support. Hvad laver du kartofler til?

Kold kartoffelsalat til i aften. Men det lyder da lidt kedeligt. Du skulle ikke ud i afdelingerne og hjælpe i dag?

Det var det også, en smule. Nej, jeg blev slet ikke kaldt ud i dag. Folk havde åbenbart styr på computerne. Jeg kunne sidde og høre radio, men jeg kunne alligevel ikke koncentrere mig, fordi jeg havde så mange småting at tage mig af med den nye database.

Nå ja, det kan jeg godt se.

Men jeg spiste frokost med nogle af AV-drengene i kantinen. I det mindste var der nogle på arbejde i de andre enheder.

Det er da spøjst, at det kommer sådan i bølger, hvor mange, der er på arbejde i din enhed.

Ja, ikke. Selvfølgelig er der alle de der folkeskoleferier, men det kan jo ikke stå for det hele. Vi har heller ikke afholdt konferencer i denne periode, så det er heller ikke det. Jeg er lidt sulten, så jeg tager lige en mad. Skal jeg lade pålægget stå fremme til dig?

Nej tak, det behøver du ikke. Jeg er ikke sulten lige nu. Jeg besvarede en masse mails angående den nye stilling, jeg har slået op, og fik først spist mad efterfølgende.

Nå ja, den nye stilling. Hvordan er ansøgningerne til den? Er der kommet mange allerede?

Helt vildt mange, ja. Jeg synes egentligt, at der er mange kvalificerede ansøgere. Men jeg indkalder ikke nogen til samtale endnu, ikke før deadline. Jeg har for mange ting at se til, og det gør mig lidt træt. Jeg har følt mig træt hele dagen.

Er du mere træt end normalt? Altså, sådan udover det sædvanlige?

Der er ikke noget galt, jeg har bare haft en off-dag. Jeg ved ikke, om det fortsætter sådan, men de her dage kommer og går jo.

Det ved jeg godt. Er der noget, du vil tale om?

Nej, der er ikke noget. Eller, der er det samme, men det har ikke ændret sig, hverken til det bedre eller værre. Så, jeg har det jo fint i dag.

Nej, okay. Men du må altså bare sige til så. Men kan du huske, at jeg fortalte om min ene kollega, der altid løber en hurtig DHL? Han er sådan en, der tager løbetræning meget alvorligt og løber maraton og halvmaraton. Efter at arbejdet har været med til DHL, hænger han altid oversigten over vores tider

op i køkkenet, og denne gang ligger jeg foran ham. Jeg glæder mig til at høre hans reaktion på det. Hvis han overhovedet kommenterer det. Men måske... Altså, så kunne jeg jo bare fremhæve det og så bringe det på banen selv, altså til frokosten eller sådan noget.

Jeg kan godt huske, at du fortalte om ham. Det var noget med, at han altid lå nummer et blandt dine kolleger, ikke?

Ja, lige netop. Og har du set hele scoren for arbejdet? Det er faktisk ret sejt, eller også for hele DHL. Det er lidt fedt, jeg kom i top 100 ud af... ja, jeg ved faktisk ikke hvor mange løbere, der har været i løbet af ugen. 25.000? Ej, jeg ved det ikke. Det er nok lige for mange. Men jeg synes, det er rigtig godt gået, når jeg ikke har løbet så meget op til DHL.

Det er virkelig godt gået. Jeg vidste ikke, at du var så hurtig. Men det overrasker mig ikke særlig meget for at være ærlig. Kan du huske sidste år, hvor du begyndte at løbet mere regelmæssigt i parken? Du var også ret hurtig der.

Ja, det er rigtig nok. Det havde jeg helt glemt. Det var fedt at få løbet så regelmæssigt. Jeg burde nok starte op igen.

Det var da en god idé. Hvis du kan finde tiden til det, skal du da gøre det. Hvis du skal med til DHL næste år, kan du jo kalde det løbetil træning til DHL.

Ja, det kunne da være meget sjovt.

Virkelighed

Jeg er sørgmodig igen. Det kommer så tungt over mig nogle gange, at jeg har svært ved at tænke klart. Jeg har svært ved at trække vejret, og jeg kan kun mærke smerte inderst inde. Det er en knugende følelse, som om noget eller nogen hiver i mig, men samtidig maser mit indre. Jeg kan ikke fordrage det. Jeg græder og mister lidt af mig selv. Jeg har ingen fornemmelse for tid eller sted, jeg føler mig bare alene; fyldt med følelser, men også tom for tanker.

Jeg føler, at alle omkring mig har fundet deres plads og har fået tildelt, hvad de ønsker sig i livet. Samtidig er jeg i et limbo, hvor jeg ingen har at vende mig til, ingen at søge til som støtte. Jeg kan ikke finde mig tilrette. Det er som om, jeg ikke hører til her. Jeg elsker min familie og mine gode venner, men jeg føler altid, at jeg mangler noget. Jeg skulle ikke have været her; ikke have været her nu. Mine tanker og værdier er så anderledes end andres.

Tidligere delte jeg mine tanker med ham, men det er ikke som før. Han har ændret sig, mens jeg er forblevet på samme sted. Jeg har det værre end tidligere. Jeg finder ingen trøst nogen steder, og jeg skal være på vagt overfor mig selv. Passe på, at jeg ikke pludselig falder i et dybt hul. Jeg er bange for, der er noget galt med mig. Nogle gange ser jeg ingen grund til at miste troen på verden, men så falder jeg så dybt ned, mens jeg tænker på fremtiden, på kærligheden, på verden, på mig. Så er der ingen mening med noget af det. Og så tænker jeg videre på, om der overhovedet er en mening med noget som helst, eller om det er mig, der blot er idiotisk og ønsker mere af tilværelsen, end jeg kan tillade mig. Jeg er bange for, at folk aldrig vil forstå mig. Jeg har intet sagt til nogen.

Det eneste, jeg finder glæde i for tiden, er at læse. Men dér har jeg jo altid følt mig tryk. Der er intet, der rører sig i mig, når jeg kaster tiden væk med en bog i hånden. Jeg finder mening i at skrive mine historier. De giver mening for mig, for de former og udvikler mine tanker. Det er fantastisk, hvilken verden, der åbner sig i ord og sætninger. Dér føler jeg mig sikker, fordi helheden

er konstant. Der er konstant mening og kontrol i bøger. De er trygge, for jeg finder ingen helhed i mig selv. Jeg er halvt. Som en hund, der er blevet sparket af sin ejer, halter jeg mig vej gennem en virkelighed. Jeg er faktisk ingenting. En vigtig del af mig er forsvundet. Måske er det uskyldighedens glæde og ligegyldighed. Der er konstant noget, der bruger min tankevirksomhed. Jeg overvejer hele tiden ting. Jeg har levet. Er det her, hvad jeg skal bruge mit liv på? Er det her alt, hvad jeg kommer til at opnå i mit liv? Jeg ønsker ikke berømmelse, jeg ønsker ikke materiel rigdom. Jeg vil blot finde en mening med mig selv og føle, at jeg hænger sammen i en form for realistisk helhed. Jeg vil føle en form for genkendelse i et andet menneske. Jeg vil genkendes af en anden eksistens. Jeg vil ikke bruge min tid på at synke endnu dybere ned i mine dystre tanker. Tanker, der affødes af den fabrikerede og dog fantastisk søde og fuldstændige kærlighed, jeg møder i fiktionens verden. Det er det mest forfærdelige og foruroligende ved det hele; jeg ønsker den kærlighed, jeg ved, jeg aldrig kan finde. Jeg har desværre intet ønske om den virkelige, fejlfyldte kærlighed. Jeg ønsker fiktion.